

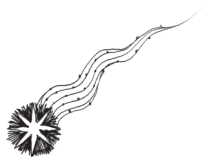
I

POVEȘTI DE DEMULT

Și am văzut un înger, pogorându-se din cer, având
cheia adâncului și un lanț mare în mâna lui.
Și a prins pe balaur, șarpele cel vechi, care este
diavolul și Satana, și l-a legat pe mii de ani.
Și l-a aruncat în adânc și l-a închis și a pecetluit
deasupra lui, ca să nu mai amăgească neamurile,
până ce se vor sfârși miile de ani.

— Apocalipsa 20. 1-3¹

¹ *Biblia sau Sfânta Scriptură*, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 2015 (n. red.).

1

RĂSĂRIT

STRĂINUL IEȘI DIN MARE CA O NĂLUCĂ A APEI, DESCULT ȘI PURTÂND CICATRICILE Scălătoriei sale. Mergea ca un om beat prin pâcla ce se prinsese precum o pânză de păianjen de Seiiki.

Poveștile de demult spuneau că nălucile apei erau blestемate să trăiască în tăcere. Că limbile li se scofâlciseră, deopotrivă cu pielea, și că nimic nu le mai acoperea oasele în afară de alge. Că pândeau prin umbre, așteptând să-i târască pe cei necugetați spre miezul Hăului.

Tané nu se temuse de acele povești nici când era mică. În clipa aceea, pumnalul îi lucea în față, curbat ca un zâmbet, iar ea-și aținti privirea asupra siluetei din noapte.

Când o strigă, ea tresări.

Norii sloboziră lumina lunii pe care-o ascunseseră. Destul ca ea să-l vadă așa cum era. Și el s-o vadă pe ea.

Nu era o nălucă. Era un străin. Ea îl văzuse, deci nu mai putea să și-l scoată din minte.

Era ars de soare, cu părul ca paiul și cu o barbă din care picura apă. Pesemne contrabandiștii îl lăsaseră în apă și-i spusese să înoate cât mai rămăsese până la mal. Era limpede că el nu știa o iotă din limba ei, dar ea înțelegea destul cât să priceapă că el îi cerea ajutorul. Că voia să-l vadă pe Despotul din Seiiki.

Inima-i bubuia ca un tunet. Nu îndrăzni să vorbească, pentru că dacă ar fi arătat că știe limba lui, ar fi făurit o legătură între ei și s-ar fi trădat pe sine însăși. Ar fi trădat faptul că, așa cum ea era acum martoră a fărădelegii lui, și el era martorul fărădelegii ei.

Ar fi trebuit să fie în izolare. Închisă în siguranță în spatele zidurilor Casei de Miazăzi, gata să se ridice, curățită, pentru cea mai însemnată zi a vieții ei. Acum, era pângărită, mânjită fără sorți de scăpare. Și totul doar pentru că își

dorise să se scufunde încă o dată în mare înainte de Ziua Alegerii. Umblau zvonuri cum că marele Kwiriki avea să fie îngăduitor cu cei care aveau curajul să se strecoare afară și să înfrunte valurile pe durata izolării. În schimb, el trimisese acest coșmar.

Avusese parte de noroc toată viața.

Aceasta era pedeapsa ei.

Îl ținu pe străin la distanță cu pumnalul. Trezindu-se față în față cu moartea, el începu să tremure.

În mintea ei luă naștere un vârtej de posibilități, fiecare fiind mai cumplită decât cea dinaintea ei. Dacă-l dădea pe acest străin pe mâna autorităților, ar fi trebuit să dea în vileag faptul că încălcase perioada de izolare.

Ziua Alegerii ar fi putut să nu mai aibă loc. Onorabilul Guvernator al Capului Hisan — această provincie din Seiiki — nu avea să îngăduie niciodată ca zeii să pătrundă într-un loc ce-ar fi putut fi spurcat de boala roșie. Ar fi putut trece chiar și câteva săptămâni până ce orașul să fie proclamat sigur, iar până atunci s-ar fi putut hotărî că sosirea străinului fusese de rău augur și că următoarea generație de ucenici, nu a ei, trebuia să primească șansa de a deveni călăreți. Pe ea ar fi costat-o totul.

Nu putea să-l dea pe mâna lor. Nici nu putea să-l părăsească. Dacă avea într-adevăr boala roșie, ar fi pus în primejdie toată insula dacă l-ar fi lăsat să hălăduiască de capul lui.

Avea o singură alegere.

Îi înfășură o fâșie de cârpă în jurul feței, ca să-l împiedice să răsuflă boala. Îi tremurau mâinile. Când termină, îl conduse de pe nisipul negru al plajei spre oraș, stând cât de aproape de el îndrăznește și ținându-și pumnalul lipit de spina lui.

Capul Hisan era un port ce nu dormea niciodată. Îl conduse pe străin prin piețele de noapte, pe lângă altare cioplite din lemn adus de valuri, sub șirurile de felinare albastre și albe care fuseseră agățate pentru Ziua Alegerii. Prizonierul ei privea fix toate acestea, fără să scoată un cuvânt. Întunericul îi ascundea trăsăturile, dar ea îl lovi ușor cu latul pumnalului în cap, silindu-l să-l lase în jos. În tot acest timp, îl ținea cât de departe putea de ceilalți.

Avea o idee despre cum să-l izoleze.

O insulă artificială era lipită de partea de miazănoapte a capului. Se numea Orisima și reprezenta o oarecare curiozitate pentru localnici. Avangardul pentru comerț fusese construit cu scopul de a găzdui o mână de negustori și cărturari din Statul Liber al Mentendonului. Alături de lacustrini, aflați de cealaltă parte a capului, doar mentezilor li se îngăduise să continue să facă negoț în Seiiki după ce insula fusese închisă.

Orisima.

Acolo avea să-l ducă pe străin.

Podul luminat de torțe care ducea spre avanpostul de comerț era păzit de santinele înarmate. Puțini seiikinezi aveau voie să intre, iar ea nu se număra printre ei. Singura cale de a trece de gard rămânea poarta de intrare, care se deschidea o dată pe an ca să primească bunuri de pe navele menteze.

Tané îl conduse pe străin spre canal. Nu putea să-l introducă ea pe furiș pe Orisima, dar cunoștea o femeie care putea. Cineva care știa exact unde să-l ascundă în centrul pentru negoț.

Trecuse multă vreme de când Niclays Roos primise un oaspete.

Își turna puțin vin — bruma care-i era îngăduită —, când auzi un ciocănit la ușă. Vinul era una dintre puținele plăceri care-i mai rămăseseră, și se pierduse cu totul în inhalarea aromei lui, în savurarea clipei dinainte de prima degustare.

Și-l întrerupea cineva. Bineînțeles! Cu un oftat, se ridică greoi din scaun, bombănind când simți zvâcnirea bruscă a gleznei. Numai guta-i mai trebuia.

Un alt ciocănit.

— Of, dar mai *taci* odată! bodogăni el.

Ploaia bătea în acoperiș în timp ce el pipăia după baston. „Ploaia prunelor”, cum îi spuneau seiikinezii în această perioadă a anului, când aerul era apăsător, iar norii și fructele încărcau copacii. Călcă șchiopătând pe preșuri, înjurând în barbă, și crăpă ușa nici doi centimetri.

În întunericul de-afară stătea o femeie. Părul negru îi cădea până la mijloc și purta o mantie cu flori de sare. N-ar fi avut cum să fie atât de udă numai de la ploaie.

— Bună seara, prealuminate doctor Roos!

Niclays ridică din sprâncene.

— Nu-mi place deloc să primesc oaspeți la ora asta! La nicio oră.

Ar fi trebuit să facă o plecăciune, dar nu avea niciun motiv s-o impresioneze pe această străină.

— De unde-mi cunoști numele?

— Mi-a fost spus.

Nu urmă nicio altă lămurire.

— Am cu mine un compatriot de-ai dumitale. Va rămâne cu dumneata peste noapte și voi veni să-l iau mâine, la apusul soarelui.

— Un compatriot de-ai mei.

Musafira lui întoarse ușor capul. O siluetă se îndepărtă de un copac.

— Contrabandiștii l-au adus în Seiiki.

Femeia aruncă o privire în urmă.

— Îl voi duce la onorabilul Guvernator, mâine.

Când silueta ajunse în lumina de la casă, Niclays îngheță.

Un bărbat cu părul auriu, la fel de leoarcă precum femeia, stătea în pragul lui. Un bărbat pe care nu-l văzuse niciodată pe Orisima.

În avanpostul pentru negoț locuiau douăzeci de oameni. Cunoștea numele și chipurile tuturor. Și, în acest sezon, nicio navă menteză nu urma să vină cu nou-sosiți decât mai târziu.

Cumva, cei doi intraseră nevăzuți de nimeni.

— Nu!

Niclays o fixa cu privirea.

— Sfinte, femeie, mă implici într-un act de contrabandă?

Dădu să închidă ușa.

— Nu pot să ascund un intrus! Dac-ar afla cineva...

— O noapte, șopti femeia.

— C-o fi o noapte, c-o fi un an, oricum o să ne fie retezate capetele de pe umeri. O seară bună!

În timp ce dădea să închidă ușa, femeia înfipse cotul în crăpătură.

— Dacă faci asta, îi spuse ea lui Niclays, aflată atât de aproape de el, încât îi simțea răsuflarea, vei fi răsplătit cu argint. Cât argint poți duce.

Niclays Roos șovăi.

Argintul era ispititor. Jucase la beție mai multe partide de cărți decât ar fi trebuit cu santinelele și le datora mai mult decât ar fi putut strânge într-o viață de om. Deocamdată, reușise să le potolească amenințările cu făgăduința bijuteriilor din următorul transport mentez, dar știa bine că în clipa în care acesta avea să sosească, nu avea să fie nici măcar o amărâtă de bijuterie la bord. Nu pentru unul ca el.

Omul care fusese în tinerețe îl îndemna să accepte propunerea, fie și numai de dragul aventurii. Înainte ca omul mai în vârstă, mai înțelept, să se poată băga, femeia dădu înapoi din fața ușii lui.

— Mă voi întoarce mâine-seară. Să ai grijă să nu fie văzut!

— Stai! șuieră după ea, furios. Cine ești?

Deja dispăruse. Aruncând o privire cu coada ochiului pe stradă și mârâind de frustrare, Niclays îl târî pe bărbatul speriat în casă.

Era o nebunie. Dacă prindeau vecinii lui de veste că adăpostea un intrus, avea să fie târât în fața unui Despot foarte furios, care nu era cunoscut pentru milostenia lui.

Și totuși, exact asta făcea.

Încuie ușa. În ciuda căldurii, nou-venitul tremura pe preșuri. Avea pielea măsline, cu obraji arși și cu ochii roșii din pricina sării. Fie și numai pentru a se liniști, Niclays găsi o pătură pe care-o adusese din Mentendon și i-o dădu omului, care o luă fără să zică nimic. Avea de ce să pară speriat.

— De unde-ai venit? întrebă Niclays, scurt.

— Îmi pare rău! spuse oaspetele lui, cu un glas răgușit. Nu vă înțeleg. Vorbiți seikineză?

Inyshiană. Era o limbă pe care nu o mai auzise de ceva vreme.

— Asta, răspunse Niclays în limba aceea, nu a fost seiikineză. A fost menteză. Credeam că și tu ești mentez.

— Nu, domnule. Eu sunt din Ascalon, veni răspunsul sfios. Pot să vă întreb care e numele dumneavoastră, pentru că dumneavoastră trebuie să vă mulțumesc că m-ați adăpostit?

Inyshian sadea. Politețea înainte de toate.

— Roos, răspunse Niclays, mușcând cuvântul. Niclays Roos. Maestru chirurg. Persoana a cărei viață o pui în pericol cu prezența ta.

Bărbatul îl fixă cu privirea.

— Doctore...

Înghiți în sec.

— Doctore Niclays Roos?

— Felicitări, băiete! Apa de mare nu ți-a vătămat urechile!

Oaspetele lui expiră aerul cutremurându-se.

— Doctore Roos, reluă bărbatul, asta e providența divină! Faptul că însăși Cavalerița Tovărășiei m-a adus la *dumneavoastră*, dintre toți...

— La mine.

Niclays se încruntă.

— Ne-am mai întâlnit?

Se chinui să-și aducă aminte de anul petrecut în Inys, dar era sigur că nu dăduse niciodată cu ochii de acest individ. Bineînțeles, asta dacă nu cumva fusese beat la vremea respectivă. Fusese adesea beat în Inys.

— Nu, domnule, însă un prieten mi-a spus numele dumneavoastră.

Bărbatul se șterse cu mâneca pe față.

— Eram sigur c-o să pier pe mare, dar văzându-vă pe dumneavoastră, am revenit la viață. Slavă Sfântului!

— N-are Sfântul ăla al tău nicio putere aici, bombăni Niclays. Acum, zi, sub ce nume ești cunoscut?

— Sulyard. Conașul Triam Sulyard, domnule, la dispoziția dumneavoastră! Am fost paj în casa Majestății Sale, Sabran Berethnet, regina Inysului.

Niclays scrâșni din dinți. Numele-i făcu stomacul să clocotească de furie.

— Paj, făcu el, așezându-se. S-a săturat Sabran și de tine, cum se satură de toți supușii ei?

Sulyard se burzului.

— Dacă-mi insultați regina, o să...

— Ce-o să faci?

Niclays îl privi peste marginile ochelarilor.

— Poate-ar trebui să-ți spun Triam Sulă-bleagă. Tu ai habar ce le fac cei de-aici intrușilor? Sabran te-a trimis să ai parte de-o moarte deosebit de chinuitoare?

— Majestatea Sa nu știe că sunt aici.

Interesant!

Niclays îi turnă o cupă cu vin.

— Ia de-aici! spuse el, cu ciudă. Pe tot să-l bei!

Sulyard îl dădu peste cap.

— Și-acum, conașule Sulyard, e important, continuă Niclays. Câți te-au văzut?

— M-au silit să înot până la țärm. Mai întâi, am ajuns la un golf. Nisipul era negru, răspunse Sulyard tremurând. M-a găsit o femeie și m-a condus în orașul ăsta, amenințându-mă cu cuțitul. M-a lăsat singur într-un grajd... Apoi, a venit altă femeie, care mi-a spus să o urmez. M-a dus la mare și am înotat amândoi până când am ajuns la un dig. În capătul digului se afla o poartă.

— Și era deschisă?

— Da.

Pesemne că femeia cunoștea santinelele. Le rugase să lase poarta debarcaderului deschisă.

Sulyard se frecă la ochi. Timpul petrecut pe mare îl făcea să pară mai în vârstă, dar Niclays vedea că e tânăr, poate nici măcar de douăzeci de ani.

— Doctore Roos, am venit aici cu o misiune cât se poate de importantă. Trebuie neapărat să vorbesc cu...

— Te rog să te oprești aici, conașule Sulyard! îl întrerupse Niclays. Nu mă privește câtuși de puțin de ce te afli aici.

— Dar...

— Orice-ai venit să faci aici, ai venit să faci fără permisiunea oricărei autorități, ceea ce înseamnă că e o nebulie curată. Dacă te găsește Ofițerul-Șef și te târăsc gărziile să te interogheze, vreau să pot spune cu toată sinceritatea că nu am nici cea mai mică idee de ce-ai apărut în miez de noapte în pragul meu, crezând c-o să fii bine-venit în Seiiki.

Sulyard clipi.

— Ofițerul-Șef?

— Oficialul seiikinez care conduce depozitul ăsta plutitor de fiare vechi, deși pare că se crede vreun soi de zeu ceva mai mic, mai degrabă. Măcar știi ce-i locul ăsta?

— Orisima, ultimul centru de negoț apusean din Răsărit. Existența lui mi-a dat speranța că Despotul ar putea să mă primească.

— Te asigur, spuse Niclays, că Pitosu Nadama sub nicio formă n-o să primească un intrus la curtea lui. Ce-o să faci *sigur* e c-o să te execute.

Sulyard nu mai zise nimic.

Niclays se gândi, preț de câteva clipe, să-i spună băiatului că salvatoarea lui avea de gând să se întoarcă după el a doua zi, poate să atragă atenția autorităților în legătură cu prezența lui. Se hotărî să nu o facă. Sulyard s-ar fi putut speria și ar fi putut încerca să fugă, și nu avea unde să fugă.

A doua zi. Avea să plece a doua zi.

Chiar în clipa aceea, Niclays auzi glasuri afară. Pașii bocăneau pe treptele de lemn ale celorlalte locuințe. Simți un fior în stomac.

— Ascunde-te! îl îndemnă el, și-și apucă bastonul.

Sulyard se ascunse după un paravan pliant. Niclays deschise ușa cu mâini tremurânde.

Cu secole în urmă, primul Despot din Seiiki semnase Marele Edict și închisese insula pentru toți în afară de lacustrini și de mentezi, pentru a-i apăra pe locuitori de ciuma draconică. Chiar și după ce ciuma se potolise, separarea rămăsese. Orice străin care venea fără permisiune era trimis la moarte. La fel ca oricine îl ajuta.

Pe stradă, nici urmă de santinele, dar câțiva dintre vecinii lui se adunaseră acolo. Niclays li se alătură.

— Pentru numele lui Galian, ce se întâmplă aici? îl întreabă el pe bucătar, care se holba la un punct de deasupra capului lui, cu gura destul de larg deschisă ca să poată prinde fluturi cu ea. Te-aș sfătui să nu mai folosești pe viitor mutra asta, Harolt. S-ar putea să zică lumea că ești sărac cu duhul.

— Uite, Roos, răsuflă bucătarul. Uite!

— Sper să fie...

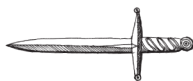
Se întrerupse brusc când îl văzu.

Un cap enorm stătea impunător deasupra gardului insulei Orisima. Era al unei făpturi născute din giuvaier și mare.

Din solzi îi ieșeau nori — solzi din piatra-lunii, atât de sclipitori, încât păreau a luci pe dinăuntru. Fiecare ochi îi era ca o stea arzândă, și fiecare corn îi era ca din argint viu, lucind în lumina palidă a lunii. Creatura pluti cu grația unei panglici peste pod și se ridică la ceruri, ușoară și tăcută ca un zmeu de hârtie.

Un dragon. Chiar în timp ce acesta se ridica deasupra Capului Hisan, alții se înălțau din apă, lăsând în urma lor o ceață rece. Niclays își lipi mâna de piept, ca să-și potolească inima ce bubuia precum o tobă.

— Ce-o fi, murmură el, cu *ei* aici?

2

APUS

ERA MASCAT, DESIGUR. MEREU ERAU MASCAȚI. NUMAI UN NEGHIOB AR FI IN-
trat fără permisiune în Turnul Reginei, și dacă ajunsese să intre în Iatac,
atunci acest asasin numai prost nu era.

În Dormitorul Mare de dedesubt, Sabran dormea dusă. Cu părul dezlegat
și cu genele negre lipite de față, regina Inysului era o întruchipare a odihnei. În
noaptea aceasta, lângă ea dormea Roslain Crest.

Niciuna dintre ele n-avea habar de umbra pusă pe măcel care se apropia din
ce în ce mai mult cu fiecare clipă scursă.

Când Sabran se retrăgea, cheia celui mai intim spațiu al ei rămânea în posesia
uneia dintre Doamnele din Dormitor. Katryen Withy o avea în clipa asta, iar ea
se plimba prin Galeria Coarnelor. Apartamentele regale erau păzite de Cavalerii
Corpului, dar ușa Dormitorului Mare nu era mereu urmărită. La urma urmei,
există o singură cheie.

Nu exista riscul să pătrundă cineva acolo.

În Iatac – ultima redută între patul regal și lumea de afară –, asasinul privi
în urmă. Sir Gules Heath se întorsese la postul de-afară, neavând habar de pri-
mejdia care se strecurase înăuntru cât timp el se aflase în altă parte. Neavând
habar de Ead, ascunsă printre căpriori, care-l privea pe asasin atingând ușa ce
avea să-l ducă la regină. În tăcere, străinul scoase o cheie dintre faldurile mantiei
și o strecură în lacăt.

Cheia se răsuci.

Vreme îndelungată, rămase nemișcat, așteptându-și șansa.

Acesta era mai atent decât ceilalți. Când pe Heath îl apucă o criză de tuse,
intrusul crăpă ușa Dormitorului Mare. Cu cealaltă mână, scoase un cuțit din teacă.
Același soi de cuțit folosit de toți ceilalți.

Când se mișcă, la fel făcu și Ead, care-și dădu drumul, neauzită, de pe grinda de deasupra lui.

Picioarele ei goale aterizară ușor pe podeaua din marmură. În timp ce asasinul intra în Dormitorul Mare, cu pumnalul ridicat, îi astupă gura și-i înfipse pumnalul între coaste.

Asasinul zvâcni. Ead se ținu tare, având grijă să nu lase niciun strop de sânge să-i murdărească veșmintele. Când trupul înțepeni, ea îl lăsă jos pe podea și-i ridică viziera cu margini de mătase, aceeași cu cea pe care-o purtaseră toți ceilalți.

Chipul de sub ea era mult prea tânăr, încă nici nu depășise copilăria. Niște ochi precum apa unui heleșteu priveau fix spre tavan.

Nu era cineva pe care să-l recunoască. Ead îl sărută pe frunte și-l lăsă pe podeaua din marmură.

Aproape în clipa în care se întoarse în umbre, auzi un strigăt de ajutor.

Zorii o găsiră pe domeniul palatului. Își ținea părul prins într-o plasă cu fir de aur, bătută cu smaralde.

În fiecare dimineață, avea aceeași rutină. Dacă era previzibilă, era în siguranță. Mai întâi, se duse la Stăpânul Misivelor, care-i confirmă că nu avea nicio scrisoare pentru ea. Apoi, merse pe jos până la porți și privi spre orașul Ascalon, închipuindu-și că într-o bună zi avea să treacă de ele și să meargă mai departe, până ce ajungea într-un port sau la o navă care avea s-o ducă acasă, în Lasia. Uneori, vedea cu coada ochiului pe cineva care i se părea cunoscut acolo și se salutau dând scurt din cap. În cele din urmă, mergea în Sala Banchetelor să ia micul dejun cu Margret, după care, la ora opt, îi începeau îndatoririle.

Prima pe ziua de azi era aceea de a da de urmele Spălătoresei Regale. Ead o găsi curând pe femeie într-o cameră cu perdele din iederă agățatoare. Un grăjdar părea a-i număra pistruii de pe linia gâtului cu limba.

— Bună dimineța vouă, amândurora! spuse Ead.

Cei doi se despărțiră repede, cu gurile căscate. Cu o privire zăpăcită, grăjdarul o zbughi la fel de repede ca unul dintre caii lui.

— Domniță Duryan!

Spălătoreasa își netezi fustele și făcu o plecăciune scurtă, roșind până la rădăcina părului.

— Vă rog să nu spuneți nimănui, domniță, că praful se-alege de mine!

— Nu trebuie să faci plecăciuni. Nu sunt o doamnă.

Ead zâmbi scurt.

— Am crezut de cuviință să-ți aduc aminte că trebuie să stai pe lângă Majestatea Sa în *fiecare* zi. Te-ai lăsat pe tânjală în ultima vreme.

— O, Domniță Duryan, mărturisesc că eram cu mintea în altă parte, dar am fost atât de neliniștită!

Spălătoreasa își frânse mâinile pline de bătăture.